

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.123/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Pintér W. Andrea Ügyvédi Iroda (Cím7, ügyintéző: dr. Pintér W. Andrea ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (felperes lakóhelye, tartózkodási hely: Cím10) felperesnek a Pál És Kozma Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Kozma Anna ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1.) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indult perében, amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a Havasi És Karczub Ügyvédi Iroda (alperesi beavatkozó képviselőjének címe, ügyintéző: dr. Karczub Péter ügyvéd) által képviselt **Alperesi beavatkozó1** (Cím12) beavatkozott, a Fővárosi Törvényszék 16.M.70.099/2020/27. számú - 36. sorszámon kiegészített - ítélete ellen az alperesi beavatkozó által 29. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében megváltoztatja és az orvosi és egyéb rehabilitációs költség iránti kereseti kérelmet elutasítja, az alperes illetékfizetési kötelezettségét 36.700 (harminchatezer-hétszáz) forintra, az általa viselendő szakértői díj összegét 66.940 (hatvanhatezer-kilencszáznegyven) forintra leszállítja, a fennmaradó 225.100 (kettőszázhuszonötezer-egyszáz) forint elsőfokú eljárási illetéket és 411.201 (négy száztizenegyezer-kettő százegy) forint szakértői díjat az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesi beavatkozónak 75.000 (hetvenötezer) forint + Áfa együttes első-és másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 64.600 (hatvannégyezer-hatszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma a 2021. március 23-án kelt 16.M.70.099/2020/36. számú ítéletével kiegészített 2020. december 9-én kelt 27. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az alperest a 2014. december 30. napján bekövetkezett, felperest ért balesetért teljes kártérítési felelősség terheli. Kötelezte az alperest gondozás címén 26.425 forint, közlekedési költség címén 29.240 forint, gyógyszer költség címén 45.226 forint, orvosi és egyéb rehabilitációs költség címén 607.970 forint és mindezek után járó késedelmi kamat, valamint sérelemdíj jogcímén 500.000 forint és 100.000 forint + Áfa perköltség megfizetésére a felperes javára, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Akként rendelkezett, hogy a perben felmerült 478.141 forint szakértői díjból 143.442 forintot és 72.532 forint eljárási illetéket az alperes köteles viselni, míg a fennmaradó 334.699 forint szakértői díj és a további illeték az állam terhén marad.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2014. március 10-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel boltvezető munkakörben havi 400.000 forintos munkabérért. 2014. szeptember 10-től a felperes munkabére havi 475.000 forintra módosult. A felperes a betanulási időszakban az alperes több üzletében végezte feladatát, az adott boltban létesítésre került munkakörök és az azokhoz tartozó feladatok megismerése céljából.

[3] A felperes 2014. december 30-án az alperes Helyiség1 áruházában dolgozott, a napi munkavégzés során köteles volt a csigás tömörítőnél hulladékkezelési feladat ellátására is. Ez azt jelentette, hogy a papírhulladék gyűjtésére rendszeresített dobozoló kocsit – amikor az megtelt – a külön helyiségben lévő csigás tömörítőhöz kellett eljuttatni, ott karok segítségével elhelyezni és billentést követően a kocsiban lévő papírhulladékot a tömörítőbe juttatni. A kocsit annak kiürítését követően szintén a karok segítségével kellett leemelni és visszajuttatni az üzlet területére.

[4] Ezen munkafolyamat elvégzése során a felperes balesetet szenvedett, aki arról még aznap meghallgatási jegyzőkönyvet, majd 2015. január 2-án munkabaleseti jegyzőkönyvet vett fel. A munkabaleseti jegyzőkönyv szerint a felperes munkaideje alatt 11:50 perckor a raktárban a csigás tömörítőnél hulladékkezelési munkát végzett, az üres dobozoló kocsit húzta ki a csigás tömörítő előteréből, amikor a dobozoló kocsi kereke megakadt, majd hirtelen ismét gurulni kezdett és a lendülettől a munkavállaló jobb lábszárának ütközött. A sérült a balesetet jelezte a munkát irányító vezetőjének, a lábszárára keletkezett kisebb hámsérülést ellátták, a munkavégzést folytatta. Mivel a lábát később is fájlalta és a végtagon véraláfutás keletkezett, ezért felkereste a Szent Kórház baleseti szakrendelését, ahol sebét ellátták, tetanusz injekciót kapott, a lábszárárt megröntgenezték és a jobb Achilles-ín zúzódását állapították meg.

[5] A felperes 2014. december 30-tól 2015. január 14-ig táppénzes állományban volt, majd 2015. január 15-én és 16-án dolgozott, de a lába nem bírta a terhelést, ezért ismét táppénzes állományba került és egészen 2018. január 1-ig baleseti táppénzben részesült, majd 2018. január 14-től vált keresőképesé. Ez idő alatt különböző diagnosztikus eljárásokat vett igénybe, kezelésekre járt, társadalombiztosítás által finanszírozott és azon kívüli ellátásokban részesült gyógyulása érdekében. Az alperes a felperes számára egészségi állapotának megfelelő munkakört felajánlani nem tudott, ezért a felek a jogviszonyt 2018. február 15. napjával közös megegyezéssel megszüntették. A felperes 2018. február 23-tól álláskeresési járadékban részesült, majd 2018. augusztus 21-től új munkaviszonyt létesített.

[6] Az elsőfokú bíróság a felperes 2014. december 30. napján elszenvedett munkahelyi balesetével összefüggésben előterjesztett kártérítési igényének jogalapját és a gondozás, közlekedési költség, gyógyszer költség címén előterjesztett igényeket megalapozottnak, az orvosi és egyéb rehabilitációs költség, valamint sérelemdíj címén előterjesztett igényeket részben megalapozottnak találta, ugyanakkor elutasította az elmaradt jövedelem iránti kereseti kérelmet. Döntését a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 166. § (1) bekezdésére, 167. § (1) bekezdésére, és a 9. § alapján alkalmazandó a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § a) pontjára, 2:52. § (1)-(2)-(3) bekezdésére alapította.

[7] A kártérítési felelősség jogalapja körében a felperes személyes előadása, a helyszínről készített fényképfelvételek, valamint Tanúl tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felperes vétkes magatartása nem nyert igazolást, az alperes nem megfelelő helyiségben és módon helyezte el a csigas tömörítőt, illetve tudomással bírt arról, hogy a Helyiség1 üzletben a csigas tömörítőről a kocsit máshogy nem távolítható el, mint húzással. Mindezek okán az alperes Mt. 166. § (2) bekezdés b) pontjára való hivatkozását a mentesülés körében nem találta megalapozottnak és arra a következtetésre jutott, hogy a balesetért az alperest teljes kárfelelősség terheli.

[8] A felperest ért egészségkárosodások igazolására szakértői bizonyítást rendelt el és ennek keretében tisztázta azt, hogy a felperesnél a balesetet követően utóbb kialakult nyálkatömlő gyulladás okozati összefüggésbe hozható-e az elszenvedett balesettel. Az alapszakvéleményt és annak kiegészítését aggálymentesnek tartotta és ítélezése alapjául elfogadta. Egyetértett azzal a felperesi hivatkozással, miszerint, ha nem állapítható meg, hogy a munkaképesség-csökkenést nem okozó sorsszerű megbetegedés a későbbiekben okozott volna-e és ha igen, mikor munkaképesség csökkenést, a munkáltató kártérítési felelőssége körébe a baleset által aktivizált sorsszerű megbetegedés is beletartozik. Így arra a következtetésre jutott, hogy a perbeli esetben a munkáltató teljes kártérítési felelősségi körébe beletartozik a baleset által aktivizált sorsszerű megbetegedés, azaz a nyálkatömlő gyulladás is, ez a megbetegedés ugyanis a baleset következtében aktivizálódott, a baleset mintegy triggerként szerepelt, még ha annak előfordulási gyakorisága 1% alá tehető. Mindezek alapján azt állapította meg, hogy az alperest kártérítési felelőssége fennáll a felperesnél kialakult nyálkatömlő gyulladással összefüggésben is.

[9] Az összegszerűen pontosított kereseti kérelmet elbírálva 35 napra, napi 1 óra figyelembevételével gondozás címén előterjesztett igényt az alperes által nem vitatott összegszerűségben elfogadva 26.425 forint és kamatai összegében marasztalta a munkáltatót. A gépkocsivezetésben való átmeneti korlátozottság okán előterjesztett 29.240 forint közlekedési költségigényt, valamint a felperes által meghatározott és a szakértői véleményben foglaltakkal alátámasztott 45.226 forint gyógyszerköltség igényt is alaposnak találta.

[10] A felperes orvosi és egyéb rehabilitációs költség jogcímén előterjesztett 686.970 forint összegű igényét 607.970 forintban tartotta megalapozottnak, elfogadta a magánellátásban igénybe vett kezelések, diagnosztikus eljárások indokoltságát és azokhoz kapcsolódó beszerzéseket is, a fül-orr-gégészeti számlák kivételével. Ez utóbbiak esetében arra mutatott rá, hogy az ugyan nem volt vitatott a szakértői vélemény alapján, hogy a felperes jobb lábának operációjára a gyulladásos gócként szereplő mandula eltávolítása után kerülhetett sor, azonban a felperes nem igazolta a magánellátás indokoltságát a TB ellátás helyett.

[11] Elutasította az elmaradt jövedelem jogcímén előterjesztett igényt is, mivel a felperes nem bizonyította, hogy a balesettel összefüggésben egészségi állapota okán nem tudott elhelyezkedni gyógyulását követően 2018. február 15-től egészen 2018. augusztus 21. napjáig.

[12] A perbeli balesettel összefüggésben elszenvedett testi épség, egészség sérelme miatt 1.500.000 forintban előterjesztett sérelem igényt részben találta megalapozottnak. Rámutatott, hogy a felperes ugyan teljes mértékben felgyógyult a balesetből, maradandó egészségkárosodása nem alakult ki, ugyanakkor a balesetből hosszantartó volt a gyógyulása, fájdalmakat kellett elviselnie, így mérlegeléssel 500.000 forint összegben találta megalapozottnak a kompenzációt az elszenvedett sérelmekért.

[13] A felperes munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága folytán a terhére eső szakértői díj és illeték állam általi viseléséről rendelkezett. Megállapította, hogy a jogalapot illetően a felperes pernyertes lett, a 4.363.267 forint pertárgyértékhez viszonyítottan a felperesre terhesebb, 30-70%-os mértékű volt a pernyertesség-pervesztesség aránya. Ehhez igazítottan a 478.141 forint szakértői díj 30%-ában kötelezte az alperest a szakértői díj viselésére. A felperes javára megítélt perköltség viselésére az alperest kötelezte, figyelembe véve a megtartott tárgyalási napok számát, a jogi képviselő által kifejtett jogi munkát, valamint a felperes pernyertességét a jogalap egésze és a pertárgyérték 30%-a tekintetében.

A beavatkozó fellebbezése

[14] Az elsőfokú ítélet ellen a beavatkozó élt fellebbezéssel és kizárólag az orvosi és egyéb rehabilitációs költség jogcímén megítélt 607.970 forint marasztalás körében vitatta azt. Fellebbezésében az ezen a jogcímén megítélt felperesi követelés elutasítását kérte, valamint a 3.154.406 forint mértékű pernyertességére tekintettel 157.000 forint + Áfa perköltség megfizetésére is igényt tartott. Nem kifogásolta a követelés jogalapjának – a baleseti felelősség körében kialakított – ítéleti álláspontját és a további marasztalási összegeket.

[15] A perben beszerzett orvosszakértői véleményekre és azok kiegészítéseire figyelemmel hangsúlyozta, hogy a felperest ért üzemi baleset során enyhe fokú sérülések alakultak ki, horzsoltszűrés és az Achilles-ín tájékán enyhe zűrés szenvedett el a felperes, az ambuláns ellátást követően nem szorult további ápolásra, kizárólag néhány hétig fájdalomcsillapítókra és gyulladáscsökkentőkre. Érvéle szerint a szakvélemények alapján a teljes mértékben ki nem zárható módon, a balesettel közvetett okozatban kialakult további panaszok enyhítése végett igénybe vett különféle orvosi kezelések költségeinek viselésére az elsőfokú bíróság tévesen kötelezte az alperest. Azt a körülményt ugyanis, hogy ezek a kezelések orvosszakértői szempontból nem voltak kifogásolhatóak, nem értékelhette volna úgy, hogy ezek költségeinek viselését is kiterjeszti az alperesre.

[16] Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában azt emelte ki, hogy a szakértők szerint nem zárható ki a trauma szerepe az aktivizálódott betegségben, illetve, hogy orvosilag nem kifogásolhatóak az igénybe vett kezelések, azonban egyáltalán nem vette figyelembe, hogy mindezek okozati összefüggését a szakértők minimálisra tették. Arra a kérdésre a természettudományok egyértelmű egzaktsági orvosi választ nem tudnak adni, hogy egy trauma kiváltó oka, vagy legalábbis közreható oka lehet-e egy későbbi természetes vagy részben természetes kórlefoyasnak (állapotrosszabbodás), ezért jogkérdés marad annak eldöntése, hogy ezek költségei átháríthatóak-e, perbeli esetben a munkáltatóra. Utalt a munkáltató kártérítési felelősség összecszerűségének kérdéseiről szóló kúriai összefoglaló véleményre, miszerint nem zárható ki kártérítés iránti igény érvényesítése az úgynevezett állami költségterítésen felül, de ezek indokoltságát bizonyítani kell, a marasztalási összeg pedig nem irányulhat a kellő mértéktartást meghaladó igények kielégítésére. Utalt továbbá a Pécsi Törvényszék 1.Pf.20.237/2020/7. számú határozatában idézett BH 2003.863. számú döntésre is, miszerint a mérlegelési szempontként az okok összessége körében figyelembe kell venni a bizonyossághoz közeli valószínűségi mértéket is. A perbeli esetben pedig a marasztalás annak ellenére történt, hogy a szakvélemények szerint a krónikussá vált fájdalom későbbiekben önálló kórképpé fejlődhetett, ilyen irányban a vizsgálatok kiterjesztése nem történt meg, ellentmondásosak és hiányosak a leletek és a kiváltó ok sem egyértelmű, illetve a nyálkatömlő gyulladás baleset nélkül, szokványos életvitel mellett is bármikor kialakulhatott volna a felperesnél. Sérelmezte továbbá, hogy az alperes marasztalásának indokaként az ítélet mindösszesen annyit tartalmaz, hogy a szakértők orvosilag nem találtak kifogásolhatónak.

[17] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat nem az objektív munkajogi felelősség talaján kellett volna értékelni, hanem az összecszerűség megalapozottsága körében kell figyelembe venni, hogy igazolt, a balesettel összefüggésben álló és a felperes állapotának javulásához tartozó-e a vitatott kezelés. A „nem zárható ki” megfogalmazás nem egyezik a kétséget kizáró és emiatt kártérítési helytállást meghatározó

bizonyossággal. Az elsőfokú eljárásban előadott érveket fenntartva továbbra is vitatta, hogy a felperesnek a TB ellátáson felül bármilyen további (magán) rendelés szolgáltatásait igénybe kellett volna vennie, hiszen a TB a baleseti eredetű sérülések teljes ellátását finanszírozza. Amennyiben pedig a másodfokú bíróság nem osztaná ezen nézeteket, akkor kérte, hogy a kifogásolt költségek arányos részének viselésére kötelezze az alperest. Mindezeket túl arra mutatott rá, hogy a sérelemdíj körében kell értékelni azt, hogy hosszas és mindenféle orvosi kezelésekre szorult áttételesen a felperes a balesetet követően és kizárólag ezen értelmezés alapján nem találta eltúlzottnak a megítélt 500.000 forintos sérelemdíj összegét.

[18] Kifogásolta továbbá a perköltségre vonatkozó rendelkezések kapcsán, hogy a túlnyomórészt (30-70% arányban) pervesztes felperes javára ítélt meg az elsőfokú bíróság perköltséget, és azt sem vette figyelembe, hogy a bizonyítékait elkészve, utólagosan csatolta, az eljárás ésszerű időn belüli lezárását gátolva.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján. Érvelése szerint a beavatkozó fellebbezése ellentmondásos, mivel a balesetért való felelősség jogalapját nem vitatta, mindezzel azt is elfogadta, hogy a nyálkatömlő gyulladás a baleset által aktivizálódott. A munkáltatónak az Mt. szabályai szerint objektív felelőssége van, ami alól a perben kimentheti magát, de erre az elsőfokú eljárásban nem került sor, ezáltal az alperes teljes kártérítési felelőssége fennáll. Mindez azt jelenti, hogy meg kell térítenie minden olyan kárt, ami a balesettel összefüggésben keletkezett, tehát a baleset által aktivizálódott nyálkatömlő gyulladás kezelésével kapcsolatban felmerült költségeket is, még akkor is, ha a baleset és a nyálkatömlő gyulladás közötti összefüggés ennek a %-os mértéke kicsi a szakértő szerint. Az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által előterjesztett költségek indokoltan merültek-e fel és a rehabilitációval kapcsolatos költségek vonatkozásában a szakértő úgy nyilatkozott, hogy ezek indokoltak voltak. Kiemelte, hogy a Kúria joggyakorlat-elemző csoportjának összefoglaló véleménye is azt támasztja alá, hogy az állapot javító kezelések megtérítése a munkáltató által indokolt és ez jelen esetben is fennáll a TB által nem finanszírozott kezelésekre, amelyeknek megalapozottságát egyébként az elsőfokú eljárásban a beavatkozó nem is vitatta.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[20] A fellebbezés alapos.

[21] A másodfokú bíróság a fellebbezés korlátai között, kizárólag az orvosi és egyéb rehabilitációs költség körében vizsgálta felül az elsőfokú ítéletet, a fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érintette. Az elsőfokú bíróság által helyesen feltárt tényállásból a

bizonyítékok eltérő értékelésével az orvosi és egyéb rehabilitációs költség körében való alperesi marasztalás kapcsán eltérő jogi következtetésekre jutott.

[22] A felek elfogadták az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy az alperest a 2014. december 30. napján bekövetkezett, felperest ért balesetért teljes kártérítési felelősség terheli. A fellebbezéssel érintett jogcím vonatkozásában az elsőfokú bíróság a perben beszerzett szakértői vélemények alapján jutott arra a következtetésre, hogy a nyálkatömlő gyulladás a perbeli baleset következtében aktivizálódott és még ha annak előfordulási gyakorisága 1% alá is tehető – az alperest kártérítési felelősség terheli a nyálkatömlő gyulladással összefüggésben is.

[23] A beavatkozó a fellebbezési kérelmét többek között arra alapította, hogy a perbeli baleset és az egyszeri, maradandó sérülésekkel nem járó perbeli baleset és a később kialakult ellátást igénylő panaszok, azaz a nyálkatömlő gyulladás között az összefüggést a szakértők minimálisra tették és emiatt kártérítési helytállást kétséget kizáró bizonyossággal megállapítani nem lehet. Ezen túlmenően kifogásolta továbbá a magánegészségügyi ellátás szolgáltatásai igénybevételének indokoltságát a társadalombiztosítási ellátások helyett.

[24] A perben nem volt vitatott, hogy a felperes a 2014. december 30-án történt baleset következtében a bal sarok tájék 10 x 5 centiméteres bőrsebzését és az Achilles-ín tájék enyhe zúzódását szenvedte el, ahogy az sem, hogy önmagában a sérülés nem eredményezett maradandó egészségkárosodást. A felperesnél 2015. január 16-án és 19-én láb gyengeséggel és izom-ín határon észlelt fájdalommal járó új panaszok jelentkeztek, amelyek élesen elváltak a korábbi sérüléstől, amelyek kapcsán az ultrahang és az az MR vizsgálatok nyálkatömlő gyulladást igazoltak.

[25] Az Mt. 166. § (1) bekezdése alapján a munkavállalónak a munkaviszonnyal összefüggésben okozott kárért objektív felelősség terheli a munkáltatót és a Pp. 164. §-a alapján a felperesnek kellett a perben bizonyítania a kárt, ideértve a károkozó magatartást, az okozati összefüggést és a kár mértékét. A jogalap arról való döntést jelent, hogy egy káreseménnyel összefüggésben keletkezett károkért a munkáltató teljes mértékben felel, vagy a munkavállaló közrehatása is szerepet játszott annak bekövetkeztében. A teljes kártérítési felelősség sem jelenti azt, hogy a munkáltató minden kárért felel, ennek feltétele a károkozó magatartás és a kár közötti okozati összefüggés felperesre háruló bizonyítása.

[26] A perbeli esetben a per eldöntéséhez szükséges azon ténynek, körülménynek a megállapításához, miszerint a nyálkatömlő gyulladással összefüggésben kártérítési felelősség terheli-e az alperest, speciális szakmai ismeretekre, különleges szakértelemre volt szükség, ezért helyesen az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítást rendelt el. A szakértői vélemény a bírói gyakorlatban egyértelműen a legmegbízhatóbb és legobjektívebb bizonyítási eszköz, ugyanakkor a speciális szakértelmet igénylő kérdések jelentős részében a szakkérdés jellege miatt ténylegesen nem lehet kategorikus, vagy a teljes bizonyossággal határos, valószínűség

szintjén álló szakvéleményt adni. Mindezekből következően anyagi értelemben vett „bizonyosság” a valószínűség valamilyen szintjét, fokozatát képviseli. A bírói ténymegállapításhoz szükséges bizonyosságot a valószínűség szintjén kellően határozott, aggálymentes szakértői vélemény alapozza meg (Pfv.III.20.683/2018/7.).

[27] A perbeli esetben a szakértő azt rögzítette, hogy „az, hogy a sérülés közvetlen hatása mennyi ideig állhatott fenn, pontosan nem meghatározható, de nagy bizonyossággal állítható, hogy az ortopédiai irodalomban ismeretlen „myofascialis trigger pontok” diagnózis okán végzett tüneti kezelések már nem lehettek kapcsolatban magával a sérüléssel” (OSZ:01883/2019. 35. o. traumatológus szakkonzulens). A szakvélemény kiegészítésekor a szakértő úgy foglalt állást, hogy nem állapítható meg százalékos mérték arra vonatkozóan, hogy egy nyálkatömlő gyulladás milyen eséllyel alakul ki trauma nélkül. A perbeli esetben egy olyan, horzsolással kísért zúzódás az alsó végtagon, amely nem eredményez jelentős duzzanatot, látható bőr alatti bevérezést, kimutató csont-, szalag-, vagy ínserülést, valamint a korai sérülés utáni időszakban nem jelentkezik sántító járásban és emiatt segédeszköz használatát sem igényli, igen ritkán eredményez elhúzódó fájdalmas állapotot, ennek gyakorisága 1% alá tehető. A felperesnél a nyálkatömlő gyulladás az alperesnél végzett munka hiányában, illetve a baleset elszenvedése nélkül a szokványos életvitel mellett is bármikor kialakulhatott volna. A nyálkatömlő gyulladás átmeneti egészségromlást eredményezett, az műtéti beavatkozással azonban meggyógyult, így %-os mértékkel kifejezhető össz-szervezeti egészségkárosodás nem jött létre. Mindezek okán a szakértői vélemény megállapítása szerint a nyálkatömlő gyulladás és a perbeli baleset közötti összefüggés valószínűsége 1% alatti. A szakértői véleményeket a felek is elfogadták, az aggálymentesnek minősült és megalapozottan szolgált a bírósági döntés alapjául.

[28] Mindezekből következően a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal szemben arra a megállapításra jutott, hogy az a körülmény, hogy a szakértői vélemény szerint 1% alá tehető annak valószínűsége, hogy az adott jellegű és körülményű sérülés nyálkatömlő gyulladást eredményezzen, az ítéleti bizonyossághoz nem elegendő. Az elsőfokú bíróság által idézett EBH2008. 1801. számú elvi határozat a perbeli esetben nem alkalmazható, a szakértő ugyanis azt állapította meg, hogy 1% alatti annak a valószínűsége, hogy a baleset aktivizálta a felperes sorsszerű megbetegedését. Bár az oksági kapcsolat lehetősége nem zárható ki teljes bizonyossággal, azonban a szakértő következetes véleményét nyilvánította ennek az oksági kapcsolatnak a valószínűtlenségéről az 1% alatti mérték meghatározásával. Ennek a véleménynek a szakértő megfelelő indokát is adta, utalva a felperes egészségügyi dokumentációjára. A szakértői vélemény a valószínűség szintjén kellően határozott, azzal kapcsolatban a Pp. 182. § (3) bekezdése szerinti aggályok nem merültek fel.

[29] Erre figyelemmel megalapozottan vitatta a beavatkozó a nyálkatömlő gyulladás és a trauma közötti okozati összefüggés fennálltát, ennek hiánya az elsőfokú ítéletben igazoltnak tekintett 607.970 forint orvosi és egyéb rehabilitációs költségért való alperesi kártérítési felelősséget nem alapozza meg.

[30] Megalapozottan kifogásolta a fellebbező fél a perköltség vonatkozásában is az elsőfokú döntést. Az elsőfokú bíróság a felperesre terhesebb 30%-os pernyertességi és 70%-os pervesztességi arányt állapított meg. Az elsőfokú bíróság döntésének részbeni megváltoztatása miatt a felperes pernyertességének-pervesztességének aránya 14-86%-ra módosult, mindez érintette az elsőfokú eljárásban felmerült szakértői díj és illeték viselésére vonatkozó rendelkezéseket is. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem korlátaira tekintet nélkül határozott a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről. Így a felmerült 478.141 forint szakértői díj és az elsőfokú bíróság által megjelölt pertárgyérték alapján az Itv. 39. § (1) és 42. § (1) bekezdése szerint számított elsőfokú illeték viselésére 14%-ban köteles az alperes, míg a további illeték felperes munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

[31] Mindezek alapján a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezéseit megváltoztatva az orvosi és egyéb rehabilitációs költségre vonatkozó marasztalást mellőzte, a perköltség viselését módosította, egyebekben nem érintette.

Záró rendelkezések

[32] Az eredményesen fellebbező alperesi beavatkozó javára a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A. § alapján együttes első- és másodfokú perköltséget állapított meg, melynek viselésére a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a nagyobb részt pervesztés felperest. E körben arra volt figyelemmel, hogy a beavatkozó az elsőfokú eljárásban 2 tárgyaláson volt jelen és 4 beadványt szerkesztett (2-2 oldalas terjedelemben), valamint értékelte a fellebbezés terjedelmét és a másodfokú tárgyaláson ellátott képviselői tevékenységet.

[33] A fellebbezési eljárásban az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján számított 807.360 forint (607.970 + 157.000 forint + Áfa) illeték alap után felmerült illeték a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján a felperes munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága folytán az állam terhén marad.

Budapest, 2021. szeptember 23.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.

előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla

bíró